

At være kirke på Sydmors.

Sydmors Pastorat er dannet af et tidligere samlet pastorat (Øster Assels-Vester Assels-Blidstrup) samt Vejerslev, der tidligere var en del af et pastorat sammen med Ørding og Ljørslev, som ved ændringen blev lagt til nabosognene. Ændringerne kom i stand efter udspil fra biskop Henning Toft Bro, fordi der skulle afgives ressourcer fra Aalborg Stift til det mere folkerige Helsingør Stift. Efter en høringsfase blev det nye pastorat lagt fast, og i pastoratet var der ikke nævneværdig modstand mod den nye inddeling, men der var i sagens natur en vis diskussion på forhånd om, hvordan kunne nyordne pastoraterne på Mors, så ressourceafgivelsen ville ramme bedst muligt.

I Sydmors Pastorat er 1356 personer ud af sognenes 1520 indbyggere medlemmer af folkekirken. Det er landsogne, præget af butikslukninger og fraflytninger i det tre sydligste sogne, hvorimod hovedsognet Vejerslev oplever en markant vækst, takket være en ny, stor skole, der dækker hele området – og deraf stor interesse fra børnefamilier for at flytte til byen, hvor der lige nu udstykkes grunde og bygges nyt.

Området er præget af en utrolig stor virkelyst og foretagsomhed. Vi kan næsten ikke opregne alle de forskelligartede arrangementer, der er i hele pastoratet: Borgerhus, omsorgsklubber, en såkaldt ”Kulturkøbmand” - et kulturelt mødested, indrettet i en tidligere købmandsbutik. Der er to store spiseklubber, en velfungerende idrætsklub, tre borgerforeninger, byfester, fastelavnsfester, adventsfester mm. Alt i alt et utroligt aktivt område, hvor man er klar over, at man skal tage fat for at få ting til at ske. Og bakke op om arrangementerne.

Kirkeligt har området ikke været præget af mission - det er i hvert fald mange år siden! - og har deraf haft vigende kirkegang over en årrække. Men efter sammenlægningen til det nye pastorat har vi haft en meget bevidst strategi for,

hvordan vi vil være kirke – hjupet på vej af en konsulent fra Menighedsrådsforeningen og vores motto er:

”Vi vil være kirke for alle”.

Det betyder blandt andet, at vi er meget opmærksomme på at have tilbud for alle aldersgrupper, og at det både er nødvendigt og kan være en stor fordel for kirkens plads i lokalsamfundet at samarbejde med forskellige aktører.

I pastoratet samarbejder vi f.eks. med borgerforeningene og idrætsforeningen om f.eks. advents- og fastelavnstfester, hvor kirken indgår som en naturlig del af et arrangement, der traditionelt trækker et bredt udsnit af befolkningen til – også de, der ellers ikke normalt kommer i kirken. Og faktisk viser de første års erfaring, at der ikke alene kommer flere i kirke til den del af arrangementet, men også til de efterfølgende aktiviteter.

Kirken samarbejder ligeså med borgerforeningen i Sillerslev Havn, der er en del af Øster Assels sogn, men som i høj grad har sin egen identitet. Der er den årlige havnegudstjeneste i juli blevet en fast og velbesøgt del af havnefesten.

Af andre samarbejder kan nævnes den lokale efterskole, Blidstrup Efterskole, Sydmors Skole og Børnehus, hvor kirken ikke alene tilbyder minikonfirmandundervisning, men i øvrigt bruges til relevante arrangementer, og efter skolereformen tog pastoratet initiativ til at danne et børnekor, der undervises og ledes af en af skolens lærere og medvirker i kirken nogle gange om året. De to spiseklubber, der er kommet i stand i et samarbejde med borgerforeningerne, trækker desuden på et samarbejde med Morsø Kommune, idet det er det kommunale køkken, der leverer maden til disse arrangementer, der har trukket et stort antal ældre. Her er det frivillige, der sørger for at dække pæne borde, mens præsten synger for og fortæller eller læser op til det månedlige møde.

Det bliver til to timers intenst samvær fra 11.30 - 13.30 (så kan de ældre også komme) - det er en god måde at være synlig i lokalsamfundet, og jeg får set en masse

af de ældre og "opsnappet" en masse nyt om sognebørnene. Før vi begyndte, var vi ude og ringe på og opfordre personligt til at deltage i spiseklubben.

I det hele taget er synlighed og relationer nok kodeordet i forhold til at være kirke på landet.

Vi har fra begyndelsen af sammenlægningen været meget åbne og italesat, hvad det vil sige at være kirke på landet; nemlig at vi alle er ansvarlige for at kirken lever = I skal komme ellers bliver vi lukket! Uden på nogen måde at virke truende eller negative har budskabet været klart formuleret – og befolkningen kan sagtens se fornuften i det, når de i øvrigt ser sig omkring og oplever, hvor hurtigt et lokalsamfund kan dø ud, hvis opbakningen svigter. Men det har hele tiden været afgørende for os, at vi netop italesætter kirken positivt; at den rummer alle disse forskellige tilbud, og at det ikke er "farligt" at komme i kirke.

Fra pastoratets begyndelse har vi kun hold én gudstjeneste hver søndag, hvor der tidligere var to. Og helt i samme ånd har vi vedholdende talt åbent om, at det ikke var noget problem for kirkegængerne, at de skulle køre et par kilometer ekstra for at komme til søndagens gudstjeneste. Vi har været åbne omkring dette, fordi vi godt ved, at det kan være svært at ændre gamle vaner, og det kan kræve sit at få kirkegængerne til at krydse sognegrænser.

Men satsningen har været en succes. Ved at "nøjes" med den ene gudstjeneste er det faktisk lykkedes at få antallet af kirkegængere til at vokse mærkbart. Der er nu sjældent under 25 personer på en almindelig søndag (og det gælder også i de to mindste sogne, hvor indbyggertallet kun er omkring 100). Det er tydeligt at mærke, at folk nu godt tør komme, fordi de ved, at de ikke risikerer at skulle sidde mutters alene på kirkebænken. Der er en solid fast kreds af trofaste kirkegængere, der som regel suppleres med folk, der måske kommer engang i mellem eller måske for første gang. Og de trofaste er gode til at tage vel imod de nye, der kommer. Desuden er pastoratet – ikke mindst i Vejerslev – præget af et ret stort antal barnedåb og bryllupper på grund af befolkningstilvæksten, og det giver også godt fyldte kirkerum.

Det er med andre ord lykkedes at etablere en god cirkel, men det kræver en vedholdende indsats, stor opmærksomhed på, hvad der rører sig i lokalsamfundet og hvordan man kan etablere nye kontakter, nye muligheder.

F.eks. var jeg i spiseklub og sad ved siden af Kaj. Så siger jeg: Kaj, har du egentlig nogensinde gået meget i kirke? Han svarer: Nej, og det er i grunden også mærkeligt, for jeg vil gerne. Så siger jeg: Du kan jo komme pinsedag. Det er kl. 10.15 her i Vejrsløv. Og der kommer jo mange af de andre her fra Spiseklubben. Ja, siger Kaj, det tror jeg, at jeg gerne vil. Og han kom. Og Holger gjorde såmænd også!

Et andet eksempel er, hvordan en løs idé om at skabe en jagtgudstjeneste pludselig voksede sig stor. En løs idé blev spontant vendt med en af pastoratets gravere, der er ivrig jæger. Han var straks fyr og flamme, og næste skridt var at forhøre sig hos den lokale jagtforening, om de måske kunne tænke sig at være med...

Det kunne de i den grad, og arrangementet blev effektivt bakket op af jægerne, der var med til at sørge for, at kirken – der blev overdådigt pyntet med alt godt fra naturen, inklusive smukt udstoppede dyr – var fyldt til bristepunktet, og at den efterfølgende jagtmiddag i forsamlingshuset blev en aften, mange sent vil glemme. Og allerede efterspørger en gentagelse af.

Vi synes det er lykkedes vældig godt, men det kræver stor bevidsthed og årvågenhed i forhold til hvad der sker i lokalområdet, og så kræver det at man nogle gange handler på en impuls og sætter i gang.